

РЕШЕНИЕ

№ 22000

гр. София, 26.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **2773** по описа за **2025** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). С Решение № 397 от 31.01.2025 г., постановено по НАХД № 8350/ 2024 г. по описа на СРС, 105 състав, е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-008660 от 24.04.2024 г., издадено от началник сектор към СДВР - ОПП, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Л. Ц. Б. е наложена глоба в размер на 1050 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в ЗАНН решението е обжалвано от Л. Ц. Б. с искане да бъде отменено, като бъде отменено и НП № 24-4332-008660 от 24.04.2024 г. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН. В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът не се явява и не се представлява. Поддържа касационната жалба с писмена защита. Ответникът - началник сектор към СДВР – ОПП, редовно призован, не изпраща представител. Оспорва касационната жалба с писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с

процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция, на 28.02.2024 г., около 18:27 часа в [населено място], на [улица]до № 83, с посока на движение от [улица]към [улица]Л. Ц. Б. управлявал лек автомобил марка „А.“, модел „А 5“, с рег. [рег.номер на МПС] . Водачът се движел със скорост от 136 км/ч. при разрешена такава от 50 км/ч. Превишаването на разрешената скорост било установено с АТСС № MD1192. Техническото средство било поставено на [улица]до № 83, с посока на движение от [улица]към [улица]съгласно протокол за използване на АТСС. По отношение на техническото средство не били установени механични дефекти, които биха могли да попречат на функционалната му годност. Б. бил призован да се яви в сградата на ОПП-СДВР за извършване на проверка относно допуснатото нарушение. На 08.04.2024 г. той се е явил лично и попълнил декларация, в която потвърдил, че на 28.02.2024г., около 18:27 часа е управлявал своя лек автомобил марка „А.“, модел „А 5“, с рег. [рег.номер на МПС] . На същия ден В. Х. А. – младши автоконтрольор при ОПП-СДВР съставил на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение № 0619781/ 08.04.2024г. за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в негово присъствие, както и в присъствие на двама свидетели – И. П. Б. и В. А. А.. Б. получил препис от акта на същия ден. Не депозирал писмено възражение. Въз основа на цитирания АУАН, на 24.04.2024г. Д. Д. Д. – началник сектор в ОПП-СДВР издала наказателно постановление № 24-4332-008660 с което на основание 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на Л. Б. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 050 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението е правилно.

Фактическата обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на свидетелите и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Л. Ц. Б., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението

на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В разглеждания случай е установено, че касаторът е управлявал лекия автомобил със скорост от 136 км/ч., тоест с 86 км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето със система за видеоконтрол ATCC CORDON M2. Техническото средство е преминало проверка за техническа изправност, видно от протокол № 018-СГ-ИСИС / 14.03.2023 г. на Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“, отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер“ при Български институт по метрология, в който коректно е описана видео – радарната система с идентификационния номер.

Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При условие, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - потвърждават я, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

По силата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 50 км/ч. с глоба 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч. превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лева. Наложено е наказание в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

При съставянето на акта и при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна – посочени са датата и мястото на неговото извършване, обстоятелствата, при които е осъществено.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. СРС е обсъдил възраженията на Б., като ги е отхвърлил мотивирано.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 397 от 31.01.2025 г. по НАХД № 8350/ 2024 г. на СРС, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА Л. Ц. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: